

om, at han erkender, at det er et Spørgsmaal, som ikke kan hvile, men maa fremdrages „i en nær Fremtid“. Ud fra denne Erfaring med Hensyn til den højtærede Ministers Stilling tror jeg, der kunde være Grund for dette Ting til at give den højtærede Minister den forøgede Opfordring til nu snart at fremkomme med Forslag paa Grundlag af denne Betænkning — den forøgede Opfordring, som ligger i en Afstemning i dette Ting. Vi kunne jo nemlig ikke gøre andet end at stemme, vi kunne kun udtale vor Mening; det bliver den højtærede Regerings Ansvær, hvilket Hensyn den vil tage dertil. Jeg skal derfor tillade mig at forelægge det høje Ting Forslag til en Dagsorden, som jeg først vil bede overgivet til den højtærede Formand. Det lyder saaledes: „Idet Folketinget opfordrer Regeringen til uden Ophold at fremme den i Grundloven paa- budte, saa længe forberedte og saa haardt tiltrængte Omordning af vor Retspleje, gaar det over til næste Sag paa Dagsordenen“.

Formanden: Det er altsaa om denne Dagsorden, at Forhandlingen nu vil dreje sig. Jeg skal gentage den: „Idet Folketinget opfordrer Regeringen til uden Ophold at fremme den i Grundloven paa- budte, saa længe forberedte og saa haardt tiltrængte Omordning af vor Retspleje, gaar det over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Justitsministeren ad interim (Høring): Det vil allerede af mit tidligere Foredrag fremgaa, at jeg intet har at bemærke mod den Dagsorden, som saaledes er foreslaaet; jeg kan ganske modtage den Opfordring, som deri ligger. Jeg skal ikke komme ind paa de Bemærkninger, der kom fra den ærede Ordfører med Hensyn til de vestindiske Forhold, det turde ikke være Stedet her til at drøfte denne noget pinlige Sag. Da jeg udtalte mig i 1897, naar jeg udtalt mig overensstemmende med, hvad der virkelig var mit Forsæt den Gang, paa en Tid, hvor jeg selvfølgelig endnu ikke var fuldt inde i alle de Vanskeligheder, som ere forbundne med at fremme en Ordning af vore vestindiske Koloniers Stilling. Jeg har fremdeles dette Spørgsmaal for Øje; men jeg skal villig indrømme, at Vanskelighederne derved have vist sig større, end jeg havde ventet.

N. J. Larsen: Som allerede berørt af den ærede Ordfører for Forslagsstil-

lerne (Svend Høgsbro), er det netop i disse Dage 8 Aar siden, at jeg tillod mig her i Salen at fremsætte Forslag til en Beslutning af Folketinget, gaaende ud paa at opfordre Justitsministeren til at foretage de fornødne Skridt til Fremme af den i Grundlovens §§ 71 og 74 bebudede Omdannelse af Retsplejen. Naar jeg erindrer, hvilken stærk for ikke at sige lidenskabelig Modstand dette Forslag mødte netop fra Medlemmer af den Side i Salen, hvortil de to ærede Forespørgere nu høre, kan det kun være mig en særlig Tilfredsstillelse, at den foreliggende Forespørgsel med tilhørende Dagsorden er fremkommen. Jeg takker de ærede Forespørgere for den Anerkendelse, de derved have ydet min Opræden for 8 Aar siden. Den ærede Ordfører benævnedes mig som „Ordfører for Forslagsstillerne“ i 1891. Jeg tillader mig hertil at bemærke, at der den Gang kun var en enkelt Forslagsstiller, og at jeg altsaa kun var Ordfører for mig selv. Naar ærede Medlemmer ville gennemlæse de Forhandlinger, der den 7de og 9de November 1891 gennem to lange Møder fandt Sted om det af mig fremsatte Forslag til Beslutning, saa ville de erfare, hvilken Strøm af Indvendinger, der regnedes ned over Forslaget. Man kappedes fra anden Side om at skildre det som noget af det skammeligste, der tænkes kunde, Sagen set fra et Venstrestandpunkt. Navnlig de to daværende Medlemmer for Kolding (Berg) og Køge (Hørup) overbød hinanden i at karakterisere Forslaget som noget af det mest forkastelsesværdige. Det blev betegnet som et udsøgt, et overordentlig usædvanligt Tillidsvotum til en provisorisk Minister, til den Minister, der var Provisoriepolitikens egentlige Sjel, dens juridiske Samvittighed. Forslaget blev kaldt en Valgparadehist, et elendigt, magert Kreatur, som vilde blive sat paa Stald, saa snart Valget var overstaaet. Møde efter Møde blev denne Mistænkeliggørelse af Sagen fortsat. Jeg havde ikke — blev der sagt — reelle Hensigter med Forslagets Fremsættelse; jeg tilsigtede kun at støtte den daværende Justitsminister; Forslaget var en Ting blot beregnet paa at trække flere ind i den store Sammensmeltningssgryde o. s. v. Ja, saa vidt gik man i sin Iver, at man endog med Styrke og Lidenskab gjorde gældende, at jeg ved Forslaget ikke tilsigtede noget ringere end at sætte Landets Venstremænd under opfanatiserede Statskupborgeres Domsmyndighed. Det var langt værre, udraabte det daværende Medlem for Køge, end at blive dømt af juridiske Kandidater,